

TOXICKÝ
SQUAT

HANA KAVUROVÁ

Toxický squat

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Hana Kavurová
Toxický squat – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

TOXICKÝ
SQUAT

HANA KAVUROVÁ

Věnováno třem rozdílným lidem,
kteří mě vždy inspirovali k něčemu novému

**Lindě,
Andělovi
a Klárce**

Děkuji...

... své rodině za všechna odpuštění.

... Kessi za její příspěvek.

... diskuzi na jedné webové stránce, kde jsem také nacházela inspiraci. Lidí se tam do slova a do písmeňe vypíšu ze svých smutků, ale jejich žal pomalu upadne v zapomnění. Proto se snad nebudou zlobit, když tady i něco „svýho“ objeví.

... Jilopovi za každý zodpovězený dotaz.

... Střední odborné škole služeb Kavčí hory, zvláště třídě S1. B, rok ukončení 2010.

Drogy mně do života vstoupily ve větší míře, než se možná zdá. Pomalu mi berou některé z mých lidí a narušují vzájemné vztahy. A právě proto tahle kniha vznikla.

Opravdu nechci, aby byla brána jako obhajoba drogového světa, ale měla by být varováním pro všechny, kteří se s drogami dostanou do styku. Lidé by si měli zapamatovat, že není hrdinství vzít si drogu, ale odmítnout ji... Protože to stejně nikam jinam než k hořkému konci nevede...

ZASE, UŽ ZASE JE TO TADY...

ŘÍKAJ, ŽE TO MUSÍ ZMIZET... Jak? Je to ve mně. V nás. Nejde se toho zbavit. Jde z toho strach. Bezna-
děj. A pak jen – konec.

Nejde zapomenout. Nemyslet na ty venku, kvů-
li kterým jsem tu. Ublížili mi. Zradili mě. Ale stejně
jsou se mnou. Vždycky budou. Nezapomenu. A oni
taky ne.

Chci se toho zbavit. Vrátit se tam. Domů... od-
kud mě vyhnali. Znovu? Ano, znovu a znovu... Ni-
kdo si mě nevěšmal. Nikdo mi nerozuměl. Nikdo mě
neviděl. Učitelé, spolužáci, rodiče... Byla jsem sama.
Tmavý, osamělý stín bloudící peklem. Našla jsem
si novýho kamaráda. Pana Pervitina. Měla jsem ho
ráda a on mě. Ale život ze mě vysál. Neuvědomovala
jsem si to. A žila dál...

Pak pro mě přišel Očko.

„Žiješ dál, ale vidět nejsi. Droga tě udělá osamělou a neviditelnou. Pojď se mnou. Napravíme to. Vrátime tě,“ řekl...

Nevěřila jsem. Utíkala jsem k rodičům. Řvala na ně. Neslyšeli. Vyběhla jsem ven a skočila pod auto. Nezastavilo, nevidělo...

Šla jsem sem. Žiju tu. Se stejnýma. Nezahlídnutelnýma. Rozumíme si. Učíme se žít. Znova se snažíme najít smysl života bez kamarádů. Je to těžký. Nevzdáme to! Pro koho?! Pro ty, co nás už jednou zavrhli? Ne, pro sebe! Páč jsme mladý. Máme právo začít ještě jednou. Pochopit. Sžít se s okolím... Až budeme připravený, čeká nás vysvobození. Návrat. Objevíme se. Ukážeme jim, že nejsme odepsaný. Něco dokážeme...

Aspoň tak to říkají oni. Ale chceme to my? Ne. My chceme smrt. Už jednou jsme si ji zvolili. Proč začínat znova, když pomalu přicházel spásnej konec? Život bez drog je na nic. Neumíme bez nich žít a ani nechceme. Myslíme furt na ně a vždycky budeme...

OHLEDNĚ MÝHO BYTÍ

JSEM TU ASI DVA ROKY. Nevím to přesně. Čas tu dávno pozbyl významu. Počítají se tu jenom minuty od abstáku ke šlehu. A těch je nepočítaně. Každý den je takovej velkej absták a už do konce života bude...

Je mi to jasný. A nejen mně... Páč všude a všechno tu smrdí našimi zhuntovanými těly, špinavým životem a naoko předstíraným úsilím, je nutný aspoň trochu se s tím sžít. Takovému smradu se člověk nikdy nepřizpůsobí... Adaptation isn't possible... Ale nevšímám si toho. Nemluví o tom. Náš squat je plnej přetvářky... Žijeme tu sice společně, ale každý sám. Ve svém vlastním světě, do kterého se navzájem nepouštíme. Nikdy z něho nevycházíme. Je to výborně zaběhnutěj stereotyp... Bereme se jako pohybující se těla. Nahý těla bez bázně a hany. Každý tady ví, jak na tom jsme, páč všichni jsme na tom stejně. Nemáme se před sebou za co stydět. Každý může jenom srovnávat a v duchu si říkat, že je na tom ještě relativně dobře.

Stejně se moc nepozorujeme. Všude okolo je tma. Žijeme ve tmě. Jako nějaká havěť. Nám to vyhovuje. Nemáme rádi, když na nás někdo zírá. Zírání je neslušný. Snažíme se bejt nad věcí, ale někde uvnitř, někde docela hluboko v sobě, víme, jak jsme hnusný. Hnusíme se sobě. A musíme se hnusit i ostatním. Ve tmě na tom nezáleží. Je to naše vítězství. Naše temný a milovaný vězení. Tady nám nikdo nemůže ublížit...

Nikdo se o nás nestará. Nikdo nás tu nedrží. Kromě našich zmatených myslí... Vymytých hlav, který už nevědí, že existuje něco jako realita. Žijeme v haluzi vlastní výroby. Trip místo světa... A když přece jenom procitneme, vracíme se tam, odkud jsme přišli. Vracíme se a ubližujeme těm, co nás odepsali. Neviděj nás. Ale i přesto se nás bojeje. Maj kvůli nám špatný svědomí, a to je straší ve snech... Jen dealeři nás viděj. Je to symbióza. Dokonalý soužití. Lehkost a krása žití... Vždycky přijde vysvobození... Nakonec stejně vyprchá – tak jako všechno. A na nás dopadne vina.

Můžeme se litovat. Můžeme se nenávidět. Můžeme hlavou mlátit o zeď. Nic nepomůže. Můžeme je-

nom čekat, dokavad' to nevyprchá... Doufat, že příště už se to nestane... A během toho čekání nám nějaká dobrá duše dá na krk ceduli s nápisem „IDIOT“. Je to dobrý varování pro ostatní...

Jsme tu. Jo, jsme tu... Dobrovolně. I když spíme na zemi. Na špíně a ve smradu. Ale vybrali jsme si to.

Nestěžujeme si. Nemáme komu. Můžeme jen doufat... Doufat ve smrt. Páč jediný, co máme, je nenasytná pichna. A zejtra ji jdem ven ukojit!

Naše výlety. Naše útky před realitou. Ty jsou jedinečný... Miluju ten pocit svobody... Vždycky mi všichni všechno zakazovali. Tohle nesmíš. Tohle nedělej. Na to nešahej. Na tohle se nekoukej. Samozřejmě mi zakazovali i fet, a to nejvíc ze všech těch možných zákazů, ale teď jim dokazuju, že ty jejich posraný zákazy dodržovat nemusím a můžu si dělat to, co chci já...

Každým dalším výletem cejtím, jak se vzdaluju, jako bych se už nikdy neměla vrátit zpátky mezi normální lidi. Nevadí mi to, páč si stejně nejsem jistá, jestli se vrátit chci. Než za mnou přišel pan Pervitin, byla jsem nic. Jedno velký Nic, který si myslelo, jak

je svět spravedlivej. Snažila jsem se do něho zapadnout, ale nakonec se na to vybodla. Nechtěla jsem být jako ti obyčejný lidi. Lidi, který jsou znechucený už od rána. Ti, co se celej život honí jen za penězma. Ti, co se neuměj smát a jen se nervujou. Proto jsem byla ráda, když jsme se s panem Pervitinem setkali. On mi ukázal svůj vlastní barevnej svět, kde tyhle věci neexistujou. V perníkovým světě je jen neutuchající proud čirý energie... Nač spát, když noc je pro mě hezčí než den, ale o den nechci přijít?

Když se podívám zpátky, přesně do puntíku vím, proč jsem drogy začala brát. Musela jsem začít fetovat, abych našla samu sebe a lidi podobný mně. Abych si uvědomila, co chci v životě dělat, a co ne. Abych poznala sílu opravdovýho přátelství a lidi, který se jen tvářej jako kamarádi, prostě ze svýho života vykopla. Abych se naučila vidět všechno tak, jak to je... Jsem závisle nezávislá. Proč zastavovat svět, když je to teď super a konečně se všechno rozjíždí?

* * *

Zákazy. Sliby. Mrtvoly... Přes to všechno člověk jde, když se jedná o drogy. Dneska jsem taky šla.

Abych dokázala, že zákazy dodržovat nemusím. Abych nedodržela těch tisíc slibů, co jsem dala všem okolo a hlavně sobě. Abych byla zase blíž k rakvi... A to všechno pro jeden zážitek. Do mrtě nádhernej zážitek. Ale už to není takový, jaký to bylo předtím... Dřív to bylo jako rána kladivem. Teď je to spíš potřeba, kterou nutně musím k životu mít. Je to návyk. Závislost. A na příjemnou závislost nejde jen tak zapomenout...

VÝLET ZA PANEM PERVITINEM

„JE JABLKO PŘIPRAVENÝ na pořádnou smažárnu?“ vzbudil mě někdy pozdě odpoledne Žora.

„Děláš si ze mě prdel?!“ Nevěřicně jsem vykoukla ze svý matrace. „Ne! Jablko není připravený. Jablko po ránu smaží jen, když má absták. A drž hubu, sakra! Celej tenhle zablěšenej squat nemusí vědět, že jdem zase ven.“

„No, tak si trochu pospěš. Protože já už se nemůžu dočkat, víš?“

Spíš měl absták. Jeho vykulený zorničky mluvily za vše. A ruce se mu třásly jako k smrti vyděšený vrabčák. Žora je na heráku. A píchá si jako ten největší amatér. Taky na to vypadá... Dřív se mi líbil. Přitahoval mě... Ale teď ho lituju... Když se člověk podívá na to jeho propíchaný tělo a propadlej obličej, napadnou ho dvě slova... buď chudák, nebo prase...

Z hloubky svý ubohý postele jsem vyhrabala Feferóna. Svýho černýho potkana s bílým flekem na bříše. Vzala jsem si ho sem jako jedinou věc. Je to má vzpomínka na minulost. Ale na tu hezčí minulost...

Rodiče mi ho dali k narozeninám. Byl to pro mě mimořádně vzácněj dárek, protože jsem po něm toužila už hrozně dávno, a bylo hezký, že mi rodiče konečně dali něco, co jsem doopravdy chtěla. I když oni byli proti tomu mít doma krysou, jak sami říkali...

„Fuj! Jak můžeš líbat potkana?“ ptal se Žora se znechuceným výrazem ve tváři.

„Drž hubu! Co na tom jako je?!“ divila jsem se. Líbat svýho domácího mazlíčka je pro mě totiž úplně přirozený.

„Je to hnusnej potkan! Roznáší plno nemocí! Zabil miliony lidí! Necháváš ho tu samotného, bůhví čím už se nakazil!“

„Vždyť je v kleci! A i kdyby nebyl, tak by měl ten samej aids jako ty!“

„Hele, Anče, zmlkni! Seš prostě nechutný prase. A zvedni se, nebo na tebe seru!“ Kopnul do zdi a odešel do vedlejší místnosti.

Blbec! Takový lidi přímo miluju. Co nikdy neměli žádný zvíře, aby jim náhodou nezničilo nábytek. A ostatním ještě nadávaj, když se o ně pečlivě staraj. Ale Žora takovej nikdy nebyl... To s ním dělá háčko. Bortí mu jeho předtím dobrou osobnost.

„Běžte se hádat někam jinam! Já chci spát,“ ozývaly se hlasy z ostatních matrací. Některá hubená těla se začala zvedat. Nenávidím ranní pohled na spolunocležníky. Nesnáším to, jak jsou všichni úplně stejně vychrtlí. Jak maj v očích ten navlas stejnej otupělej výraz. A na každým je vidět, že hned po ránu myslí na jedno...

Ti starší se spíš než lidem podobaj mrtvolám. Všude na těle maj otevřený rány. Krvavý a hnisavý díry

orámovaný podlitinama... Poránu se je snažej ošetřit. A podle jejich zoufalých výrazů jsem si domyslela, že to musí kurevsky bolet... Oni vlastně hnijou zaživa. Snažej si to ošetřit, ale pak si do toho klidně zase šlehnou. Hnijou vlastní vinou... Když jsem poprvý viděla takovou ránu u jednoho staršího toxíka, úplně mě to šokovalo. Do té doby jsem si nepřipouštěla, že by byl člověk schopen dojít ve fetování takhle daleko. Dojít až k takové sebedestrukci, při který dovolí, aby mu částí jeho vlastního těla hnily... Ale teď už vím, že jim nezáleží na těle, ale na tom, aby měli klid hlavně v sobě. Aby nemuseli trpět abstákama, páč si myslěj, že je absták může zabít... Po týhle události jsem si v duchu tvrdě umínila, že si nikdy nebudu píchat...

„Nikdy nedovolím, abych hnila,“ řekla jsem si pak... A to pro začátek musí stačit...

Nesnáším rána... Má rána jsou plná bolesti. Bolesti, která se po klidný noci zase ozve tak, jak to umí jen ona. Možná jednou umlkne. Ale pak o sobě dá vědět ještě ve větší míře než předtím. A ty už zace-lený rány mi nedaj zapomenout. Zapomenout na má hnusná rána.

Zavřela jsem oči a vyběhla z ložnice poslepu. Občas jsem slyšela rozhořčený hlasy. Asi jsem na někoho omylem šlápla...

Zvykli jsme si týhle místnosti říkat ložnice, spí v ní nejvíc lidí. Ale doopravdy jako ložnice vůbec nevypadá.

Po polorozpadlý podlaze se válejí matrace. Dostali jsme je sice nový, ale teď už jsou špinavý jako prase. Každý má právo jen na jednu matraci po celej svůj pobyt. Jsou špinavý, páč celej den nemáme nic jinýho na programu, než se na nich povalovat. My totiž jenom jíme, spíme a posloucháme kecý těch, co sem za náma chodí, a to všechno na matracích. Nic záživnějšiho tu na práci nemáme. Máme rozjímat, prej...

Zdi, na kterých místy vykukujou cihly, jsou popsaný nejrůznějšími vzkazy, všemi možnými druhy písma, barev a obsahů. Většina z nich ale nedává smysl. Některý ani nejdou přečíst celý, jaká je na nich pořádná vrstva špíny, mísící se s krví a něčím, co připomíná zvratky a moč.

Nejvíc je ta špína vidět na oknech, přes který je nemožný dívat se ven – teda pokud tam jsou skla. Je na

denním pořádku, že někdo při abstáku popadne židli a vymlátí s ní skleněný tabulky.

Jediný, co se mi tu líbí, je strop. Nikdo ho ještě neměl šanci zničit, teda až na lustr... Někdy, když mám dost všeho toho humusu okolo, tak koukám na strop. V noci se na něm promítají stíny stromů nebo lidí chodících venku. A přes den září až neuvěřitelně bíle. Dává mi to hrozně dobrou uklidňující pocit... Připadá mi to jako jinej svět. Skoro jako svět, ve kterým nežiju na okraji společnosti...

I když to tu všude profukuje, ať už skrz rozbitý okna nebo zbořený zdi, tak je tu pokaždý cejitit takovej divnej smrad. Je to něco mezi plesnivou čokoládou a hnijícím masem... Plesnivá čokoláda asi proto, že nám sem dřív nosili všelijaký jídla, abychom do sebe aspoň něco dostali, ale nikdo z nás se toho ani nedotkl. Teda kromě čokolády... Čokolády rozplývající se na jazyku. Ta její nevtíravá vůně a nenahraditelná chuť ji dělá neodolatelnou... Ale to není pravej důvod, proč holdujeme čokoládě... Pravej důvod je ten, že jsme předčasně vyspěli a čokoláda nás částečně vrací tam, kde jsme něco vynechali. Tak

to aspoň cejtím já. Je hezký jíst čokoládu... Je hezký, když hnijící maso jí čokoládu!

Nikdy jsem se se squatem plně nesžila. Z jeho prostředí a toho hnusného smradu cejtím, že sem vlastně vůbec nepatřím. Vím to! Teda spíš to nalhávám sama sobě. Kdybych sem nepatřila, tak tu teď nejsem...

Věřím tomu, že všechno na světě má svůj důvod. Nic není jen tak. Všechno je opodstatněný. Na nás jen je, abychom ty důvody nacházeli a snažili se s nimi srovnat...

„Pojď, Žoro, jdem. Zase se mi tu blbě dejchá.“

Bez váhání jsme se procpali mezerama v plotě a všechna svoje rozhodnutí nechali v tom plesnivém squatu. Ve městě už čekal náš dealer. On moc dobře ví, co se z nás stalo. Co z nás zbylo. Co z nás udělal. Ale je mu to jedno. Dělá jen svou práci. Nějak se živit musí. Obchod je obchod a my chceme fetovat. Je to naše věc. Nekecá nám do toho. Nechodí a nenabízí. Ví, že se vždycky najde někdo, kdo bude chtít. To je jasný...

Nakoupili jsme, ale neměli pichnu. Nedočkavě jsme náskou hledali po kapsách. Pak nás to nasra-

lo, sebrali jsme jednu, která ležela v parku. Všechny nemoci i smrt nám byly u prdele. Jsou to kraviny. A nezáleží na nich. Páč záleží jenom na jednom...

Zůstali jsme v parku. Tam nás rušit nikdo nebude. Na opuštěný lavičce Žora vytáhl nádobíčko. Byl krásnej teplej večer. Krásnej teplej večer na svobodě a na čerstvým vzduchu. Chtělo se mi jen tak koukat na hvězdy, co právě vycházely. A na měsíc...

„Když mi bylo jedenáct, zamávala jsem na měsíc,“ řekla jsem Žorovi, i když jsem skoro jistě věděla, že mě nevnímá. Měl plný ruce s vařením.

„Hm. A zamával ti nazpátek?“ odpověděl mi překvapivě Žora.

„Jasně že ne!“

„Tak proč o tom meleš?!“ Tohle je Žora. Věčně apatickej vůči všemu poetickému. Už v sobě nemá špetku představitosti, zvědavosti, taktu. Kdyby nemluvil, byl by stejně ledovej jako mrtvola.

„Ani nevím... Ale zdá se mi potřebný, abys o tom věděl... Páč já jsem si od toho slibovala strašně moc. Že zamávám na měsíc a můj dosavadní život se rázem změní. Chápeš? Je to prostě jako něco nového,

co jsi ještě nikdy nedělal a ani nikdo před tebou. A ty z toho máš dobrej pocit, seš přece ten první, co na to přišel a odvážil se to udělat... Posloucháš mě? Žoro?“

„Drž hubu, chvíli.“

Žora právě dovařil. A teď si hledal žílu, do který by si to mohl vrazit... Ale moc míst mu nezbývalo. Vždycky. Pokaždý. Znovu a znovu... mě dostanou ty jeho rány. Nemůžu si připustit to, že jeden z mých nejlepších kámošů uhnívá. Že s tím nehodlá nic dělat... Ale nic mu neříkám. Sama dělám ty věci, který ho pomalu, ale jistě zabíjej. Nemám právo mu do toho kecat...

Začínal bejt pěkně nasranej. Nervózně cvrnkal do pichny, aby se uvolnily vzduchový bublinky. Snažil se ji zabodnout do ruky, ale neprorazil ztvrdlou kůži.

„Už to bude... Tak dělej, ty krávo. Do prdele!“
Pořád si u toho mumlal. Pak se nasral totálně, vyhrnul kalhoty a surově ji tam vrazil. Fet v pichně se začal červeně barvit. Věděla jsem, že zasáhl. Podívala jsem se mu do očí. Všechno to napětí mu zmizelo z obličeje. Konečně jsem zase trochu viděla toho Žoru, kterýho si pamatuju, a ne tuhle oddělanou smažku.

Pomalou ke mně natáhl ruku a řekl: „Víš, že tě mám, Aničko, ze všech nejradši? Tys mě nikdy neopustila, nikdy jsi mě neurazila... Jsi prostě nejlepší.“

„Já tě mám taky moc ráda,“ odpověděla jsem mu upřímně. Jeho slova mě potěšila, i když jsem věděla, že by mi je bez fetu nikdy neřekl.

Položil se na lavičku a koukal na nebe. Vzala jsem si od něj nádobičko, abych uvařila zase sobě. Ruka se mi klepala. Trošku jsem vysypala vedle. Škoda! Musím dávat větší pozor...

Fet na lžici se pomalu rozpouští. Miluju ten pohled... Uklidňuje mě. Připadá mi to děsně sváteční... Hned napoprvý jsem se trefila. To je výhoda toho, když si člověk střílí jen občas a dává přednost šňupání. Má přepážka je už skoro na sračky, ale to aspoň není vidět...

Fet se zbarvil mojí krví. Jedno zmáčknutí a co všechno to udělá.

Kráááasa.

Uvolnění.

Lehkost.

Svět je hned mnohem hezčí.

Když jsme přišli trochu k sobě, museli jsme jít sehnat prachy. Do zásoby. Máme to jednoduchý. Neviděj nás. Nevšímaj si nás. My jsme sjetý. A přepadá nás touha udělat něco nezapomenutelnýho. Žora navrhl navštívit jeho rodiče. Bejvalej domov. Nenáviděl to tam. Otec ho tam týral. S labužnickým výrazem ve tváři přes něj zlomil vycházkovou hůl. Matce to nevadilo. Ta jen přihlížela... Umřel tam jeho bratr. Jeho velký bratr. Životní vzor. Vrazil si zlatou v koupelně. Nevydržel všechn ten hnus. Žora ho tam našel. I přesto ji musel používat dál...

Ukradli jsme všechno, co mělo nějakou cenu. Ostatní věci jsme rozbili a rozházeli po domě. Proдали a vydělali. Žádný výčitky. Nic. Jenom sladká pomsta. A ta je KRÁSNÁ!!! Mám novou sílu, abych to ve squatu přežila.

A oni by nás chtěli. Zavřít. Vytrestat. Ale my nepadáme. Nahoru. Jdeme. Ve dne v noci. Oči zavřeny. Žily v prdeli. A my jdeme. Jdeme dál. Za smrtí. Chceme to skončit. Nemůžeme. Srabi! Chceme pokračovat. Nemáme právo. Šmejdi! Hvězdy na nebi. Krysy v kanálech. Naděje kdekoliv. Skrytá? Štěstí v sobě. Nadopovaný.